Dos mesos i un dia al Nepal (III)

text TONYO FIBLA

20-10-2008 Dilluns.

De bon matí vaig a pegar una volta pel temple dels micos, fer rodar els molis d'oració i perdre el temps, cosa ben normal en aquest país. Ací el temps no corre, o corre massa, o potser les dues coses a l'hora.

El que és la ciutat estricta està igual que fa anys, cadascú va la seua, tots tenen pressa per a no fer res. La llàstima és que la ciutat està molt bruta. El fem orgànic que deixaven per als deus (gossos del carrer) ara està barrejat amb plàstics de difícil degradació. L'altra cosa és que pel voltants de la ciutat, per exemple ací on vivim, a Sitapaila, també ha aplegat el bum de la construcció sense cap tipus de control.

Quan aplego, a les deu com havíem quedat, Bijay ja està patint. Ha acabat el que havia de fer abans del que s'esperava i com no aplegava pensava que m'havia perdut.

Després de dinar, a les onze, anem a pegar una volta per Swayambú i pugem a l'estupa. Anem molt callats. Penso que tampoc tindrem massa coses que contar-nos després de tants dies junts. Peguem la volta a la muntanya deixant sempre l'estupa a la dreta, com toca, i emprenem la llarga escalinata. Fem unes quantes fotos, no oblidem que jo soc un turista, i anem a saludar a un cosí i amic de Bijay. És el propietari d'una tenda per a turistes i al primer pis, sobre la tenda, té un petit habitacle on ens fa pujar i ens invita. Jo demano aigua, només tinc set, i Bijay, com de costum no vol res, però al final es fa una fanta. Es posen a parlar en nepalí però pel context entenc que Bijay està contant coses de la faena a Benicarló: polièster, fibra, permís de treball, ...

Després la conversa canvia i no entenc res. No tinc cap referència per a saber de què parlen.

Ara saps de que parlem? – em pregunta Bijay.

– No, he perdut el fil i he desconnectat.

Per la nit ve la família de Mukti a sopar i encetem el pernil tallant-lo amb el "jamonero" que hem manat fer. Hi ha qui l'ha trobat boníssim i hi ha qui no l'ha volgut provar pel fet de ser carn de porc. Ací només mengen porc la gent de les castes baixes i la família on estic és de casta alta i ben alta.

Casta i diners no tenen per què anar aparellats. Sovint trobem molta casta però pocs diners.

Hem fet un sopar, millor, una picada nocturna, mig nepalí mig benicarlando: per un part, la cunyada de Mukti ha preparat una amanida de cacaus, tomata i pesteta, pimentó coent, que estava molt bona, i no cal dir-ho, molt picant; per l'altra teníem el pernil, llonganissa seca i salsitxó, i una *pallaeta* amb les conserves que hem dut del poble. Hem comprat pa, que ací és ben difícil de trobar, i hem fet unes llesques amb tomata. Per a beure, cervesa i raksi, un licor fet d'arròs amb prou graduació.

Aquest licor, depenent de zona, es fa amb arròs o algun altre cereal, com el mill. El que es beu a Kathmandú, és d'arròs i molt fort.

Per a postres hem encetat alguna que altra plaqueta de xocolate.

El pare de Bijay en acabar el sopar i la sessió de fotos corresponents s'ha encès un puro dels que hem portat del poble i no se l'ha pogut acabar.

M'he sentit molt a gust durant tot el sopar que hem fet a la terrassa. Ací encara fa calor i això que Kathmandú està a uns 1400 metres d'altitud.

Ta temperatura oscil·la entre els 2ºC del gener i els 30ºC del juliol. La pluja entre 1 mm al desembre i els 350 mm, els mesos d'estiu, en època dels monsons. Ara a l'octubre estem començant l'època seca, la temporada alta per als turistes que volen anar a caminar per la muntanya, la temporada dels trekings.

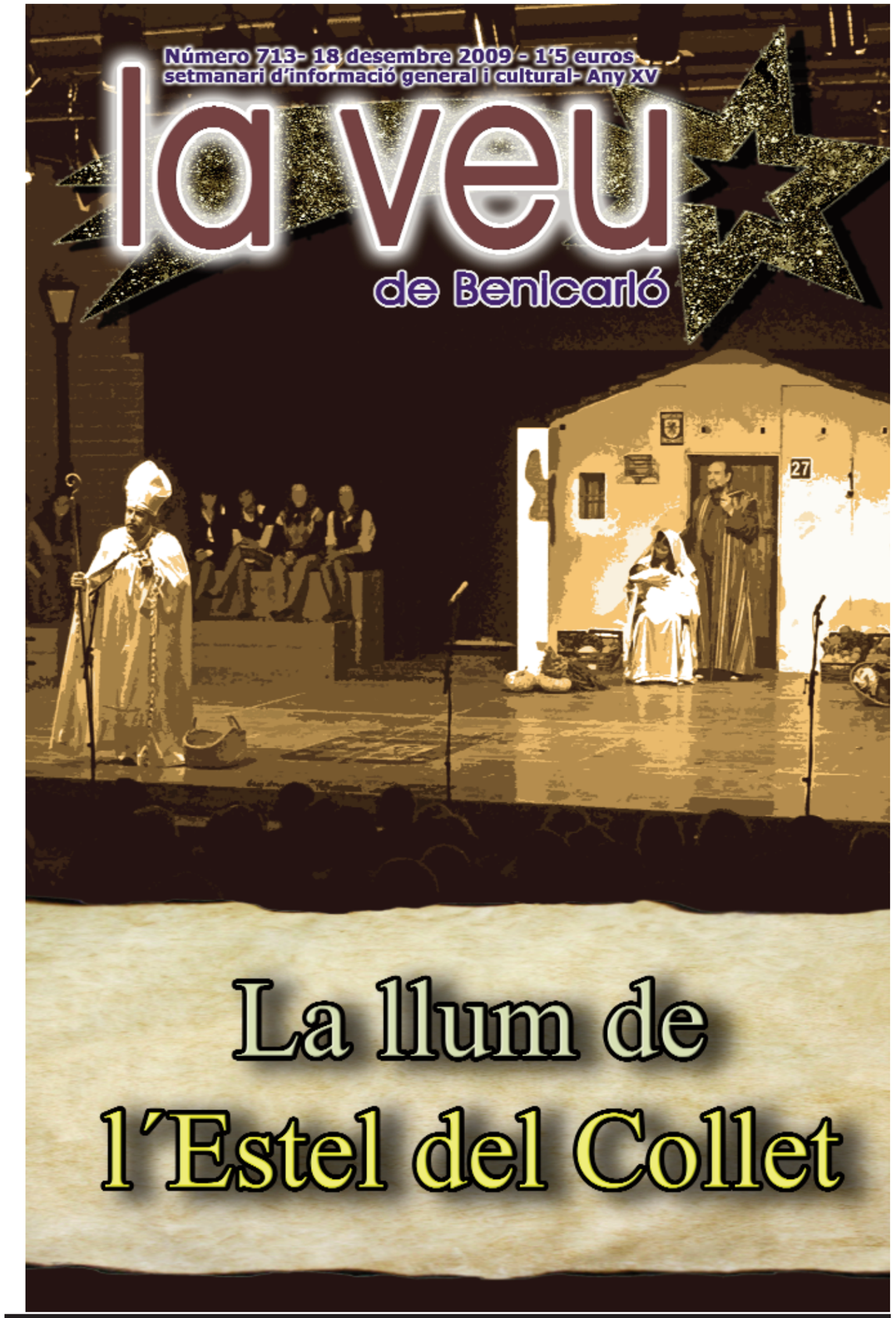

Dos mesos i un dia al Nepal (III)

La llum de L'estel del Collet
Radiografia de la representació nadalenca benicarlanda

El segon cap de setmana de desembre, des de fa dotze anys, Benicarló té una cita ineludible que marca l'inici del Nadal a la ciutat. La representació més cadufera de l'any arriba carregada de símbols, emoció i alegria. Més de dos-cents actors i figurants damunt de l'escenari, a més de la vintena de regidors que fan falta entre bambolines perquè el complex entramat de la representació funcione a la perfecció. Una suma de voluntats que es referma cada desembre sota una llum encisadora: la de L'Estel del Collet.

text **REDACCIÓ**

ACTE PRIMER: ELS ASSAJOS

L´Estel del Collet sempre deixa un rastre en el cel de Benicarló. O més be un pomell de rastres. El de la germanor, el de la solidaritat, el de les il·lusions….I és que L´Estel és alguna cosa més que l'adaptació per a l´escena d'un conte de Jaume Rolindez. Però per quins camis s´arriba al dia de la representació?. Laura Piñana, l'actual directora del muntatge, ens explica que "al principi no veus el camí". Els assajos comencen al mes de setembre, fent els càstings per els papers que han quedat sense actor. Una vegada es conforma la plantilla, cada dimecres l'auditori municipal es converteix en el lloc de reunió dels actors que inicien el camí que portarà fins a la sènia de Pau. "De vegades veus que avances molt poc i com vas assajant escenes soltes, no veus el resultat fins que no arriba finals de novembre". En eixe moment, el panorama canvia per a tots. El sistema d'assajos permet composar escenes senceres i veure els mecanismes d'engranatge entre les diferents escenes. "En eixe moment, és quan comences a veure-li el color i el resultat del treball de mesos", assegura Piñana.

L´actual directora de l´obra, va començar com a narradora de la història, paper que va interpretar durant deu anys. Molts dels actors han passat per la pell de múltiples personatges. En el cas de Marta Roig, que enguany ha interpretat a la Máre de Déu "vaig començar de pastoreta, he fet de Minguet, d'amiga d'Anna i fins i tot de personatge sorpresa". Este cúmul d'experiència estelera fa que arribe a afirmar entre rialles que "me sé l'obra sencera, la podria fer jo sola".

En canvi, altres personatges s'identifiquen molt clarament amb els actors que els representen. Sant Gregori és un clàssic de l´Estel. Joanvi Vallés es transforma, gràcies a la mitra i el bàcul, en un dels sants benicarlandos que més popularitat ha guanyat gràcies a la seua interpretació. Tot i això, no dubta en afirmar que "prompte me

LAURA POUS ACONSEGUEIX EL DOBLET AL WTA DEL TENNIS BENICARLÓ

text i foto VICENT FERRER

Laura Pous, que el dissabte aconseguia el títol en dobles, va aconseguir guanyar la final individual, després d'un magnífic partit. A destacar el mèrit d'aquesta jugadora que va haver de jugar les prèvies després d'haver caigut per una lesió a la classificació de la WTA, on va aconseguir estar entre les 70 millors del món.

Laura és la primera a guanyar les dos finals en aquest torneig, la de dobles al costat de la italiana Romina Opradi al guanyar per 6/1 i 6/2 a les romaneses Alexandra Cadantu i Diana Enache. El dia del partit va donar molt de treball a l'organització del WTA de Benicarló pel fet que no deixà de ploure fins a les 12 del migdia on l'organització va aprofitar per jugar la seua gran final. El partit va ser tot l'esperat, amb dos jugadores plenes de ganes per alçar-se amb el títol, que lluitaven totes el pilotes amb agressivitat i coratge on la sort va caure de part de Laura Pous que realitzà un partit perfecte i s'alçà amb el títol davant Leticia Costas, que va posar molta resistència. Amb una setmana de molt bon nivell el resultat va ser, al final, de 6/1 6/3, no res a veure amb el partit, que va ser molt igualat, però Laura va donar centelleigs del que va ser en el passat, la 70 de món, i on vol situar-se altra vegada. Laura que procedia de la prèvia no va perdre cap set en aquest torneig.

En el lliurament de trofeus van estar familiars i amics de les tennistes a més de gran afluència d'espectadors que no van dubtar d'estar en aquest partit veient l'espectacle tenístic que van donar aquestes dues jugadores jugant amb una temperatura de quatre graus.

En la cerimònia del lliurament van estar el President de la Federació de la Comunitat Valenciana Joaquín García; Joaquín Pérez Regidor d'Esports de l'Ajuntament de Benicarló; i Juan José Llopis Vicepresident de la Federació i Delegat Provincial de Tennis; juntament amb el President del Club de Tennis de Benicarló Francisco Celma. Després d'acabar el torneig cal felicitar el director Ginés Pérez i cos tècnic pel treball realitzat durant tot l'esdeveniment igual que al Club de Tennis Benicarló per fer possible que aquest torneig puga disputar-se per cinquè any en la ciutat i demostrar que treballant amb il·lusió tot és possible.

Dotze anys de història de l´Estel donen per moltes xicotetes històries

ve de la p gina anterior

jubilaré, ja tinc tots els papers de la prejubilació en regla i això va endavant".

Sant Josep, es altre dels personatges inseparables de l´actor. La particular manera d'expressar-se d´este sant benefactor, atrau a la representació un bon número de calijons. Enrique Miravet s'encarrega cada any d'omplir el pati de butaques d'espectadors vinguts de la veïna població. "Quan vaig a Càlig me diuen benicarlando y quan estic aci me diuen calijó, jo me sento dels dos pobles", afirma.

Dotze anys de història de l´Estel donen per moltes xicotetes històries. Cadascun podria contar la seua. I es que l´Estel, no és només una companyia de teatre aficionat. És, per damunt de tot, una colla de bons amics. Marta Roig s'emociona al afirmar que "som com una gran família i quan arriba l'octubre, només penses que ja comença L'Estel i tens ganes de vindre a assajar per veure a tota la gent".

ACTE SEGON: ENTRE BAMBOLINES

Paral·lelament als assajos a l'auditori, en el bar annex es reuneixen els membres de la junta directiva de l'associació. Al llarg de tot l'any han estat treballant però és ara quan s'intensifiquen les reunions. L´Estel posa sobre l'escenari el resultat d´una complexa organització. L'entramat abasta els actors, l'attrezzo, la banda sonora, els efectes, l'escenografia, i la tasca dels regidors darrere de l'escenari. A força d'anys i experiència, les coses no resulten tan complicades com semblen. Ricardo Mascarell recorda que "la majoria estem ací des del primer dia i tots sabem el que tenim que portar, el que tenim que fer i quan hem de vindre". Els organitzadors de L'Estel reclamen

ja un canvi generacional al front de l'entitat. Mascarell assegura sentir-se "cansat. Hauria de vindre gent nova perquè nosaltres ja no estem per estos trots".

I és que, encara que no ho semble, L'Estel del Collet porta al darrere tot un complicat entramat que cal tindre perfectament controlat: des del regal que es fa als socis, fins les olives que porten els pastorets al Nen Jesús. Una setmana abans de la representació s'intensifiquen les reunions i comença el repartiment de tasques de cara a la posada en escena. Cal transportar el decorat des de l'Ermita del Crist, on es guarda al llarg de l'any. I cal muntar-ho. A més, és necessari sol·licitar la col·laboració de diferents entitats perquè aporten allò necessari per l'attrezzo: el peix (sempre frec) és responsabilitat de la confraria de pescadors, les fruites i verdures, provenen de Benihort. Els regals per al Nen Jesús, els jocs tradicionals… tot ha d'estar a punt i en el seu lloc quan s'alça el teló.

ACTE TERCER: LA REPRESENTACIÓ

El que es veu damunt de l'escenari, és només la punta de l'iceberg de L'Estel del Collet. És el rastre de llum que deixa la il·lusió compartida en el cel de Benicarló. L´Estel es sempre el mateix però sempre és diferent. L'argument es renova a si mateix a base de canvis subtils. L´obra sempre depara sorpreses, que enguany arribaven de la mà de Sant Gregori interpretant a Michael Jackson o de l'aparició d'un nou lloero sobre l'escenari, acompanyant a Sant Antoni.

L´Estel del Collet ha tornat a fer realitat el somni de moltes persones. Tornava la música, els llocs, i els noms més benicarlandos. La història, els símbols, la ironia i l´humor. Tornaven les il·lusions compartides. Per sobre Benicarló, l´Estel de vuit puntes, creuava el cel de Desembre.

Joan Francesc Mira, en Benicarló

text REDACCIÓ

La Plataforma Benicarló en Valencià va realitzar dijous passat l'acte de presentació de la campanya per aconseguir que TV3 continue veient-se al nostre país. L'acte va comptar amb la presència de Joan Francesc Mira, antropòleg, novel·lista i traductor valencià de reconegut prestigi, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, i home d'un compromís cívic irrenunciable i constantment demostrat a favor de la llengua i la cultura pròpies dels valencians. Mira ens va parlar sobre les raons i la importància d'aquesta recollida de signatures, i explicà per què veure TV3 s'ha convertit en una de les reivindicacions bàsiques de tots els valencians que estimen les seues senyes d'identitat.

La recepció de TV3 en terres valencianes es troba des de fa una temporada greument amenaçada. Alguns repetidors de València i Alacant han estat clausurats, amb la qual cosa milers de persones s'han quedat sense possibilitats de veure l'única televisió en la nostra llengua que tenim a l'abast (si exceptuem Punt 2, que és un canal minoritari). Al Baix

Maestrat, amb la introducció de la TDT, no està gens clar si s'acabarà veient-se la televisió catalana. De moment, només es pot veure pel canal analògic.

Una nodrida presencia de gent compremesa van donar suport a aquest acte cívic i reivindicatiu perquè tots puguem veure aquesta, i altres teles autonòmiques, sense cap tipus d'entrebanc. I és que, desgraciadament, ara per ara, és més fàcil vuere un canal francés o algerià que el que tenim a l'altra banda del Sénia.

RENOVACIO DE CARRECS A LA TAULA DEL SENIA

text REDACCIÓ

L'alcaldessa d'Ulldecona, Nuria Ventura, és la nova presidenta de la Mancomunitat de la Taula del Sénia, succeint en el càrrec a Jordi Romeu.

La pasada setmana se celebrava l'assemblea general anual per a triar a la nova junta directiva de la mancomunitat, que estarà presidida per l'alcaldessa d'Ulldecona, Nuria Ventura, i compta amb presència de representants municipals de tots els partits polítics representats en la Taula del Sénia. L'assemblea servia també per aprovar el pressupost de la mancomunitat per el 2010, que s'eleven a 6.750.031 euros, dels quals, un 74%, es convertiran en inversions. Ventura passa a ocupar també la presidència de la Fundació Rei Jaime I.

Dins de les principals actuacions que s'han desenvolupat per part d'aquesta fundació, destaquen l'espectacle musical de Carles Santos a Vallibona o actuacions mediambientals i de recuperació de ponts històrics en l'entorn del Rio Sénia. El president sortint, Jordi Romeu, valorava totes les actuacions que ha desenvolupat la Taula del Sénia en l'últim exercici. Les principals inversions han arribat a través dels programes del Conveni de Camins, amb una inversió de més de 4.5 milions d'euros, i del Conveni de Reindustrialización, amb ajudes de 713.000 euros a fons pérdido i crèdits sense interès de 3.300.000 euros. Altres projectes destacats han estat els de Tallers d'Ocupació supraregionales, el de Georeferenciació –dins del Pla Avança- i el projecte pilot d'Oli "i Oliveres Mil·lenàries". Pel que fa a projectes que cristal·litzaran a curt termini, Romeu destacava el "d'Itineraris Terra de Camins" que s'emprendrà la Direcció general de Desenvolupament Sostenible del Ministeri de Medi ambient, Rural i Marí. Tant la president entrant com el sortint han insistit que la base del funcionament de la Mancomunitat és la capacitat de treballar des de l'acord i la unanimitat, malgrat estar conformada per representants de signes polítics i territoris diferents.

CONVOCATORIA DE BECA D'INVESTIGACIO DE LA UNIVERSITAT JAUME I

text REDACCIÓ

La Fundació Caixa Benicarló i la Universitat Jaume I de Castelló han convocat una nova beca d'investigació per tal de continuar amb la tasca ja iniciada de organització del Fons documental José Palanques, dins del conveni marc subscrit per col·laborar en l'àmbit bibliotecari i documental,.

Esta vegada els treballs es centraran en el material hemerogràfic, es a dir, les revistes, retalls de premsa, articles originals del autor, muntatges d'impremta, etc., textos els quals acompanyaven les fotografies ja organitzades amb l'anterior intervenció, i que, conjuntament, constitueixen el testimoni de l'obra de José Palanques. Es tracta d'una beca d'investigació amb dedicació a temps complet i una durada inicial de sis mesos, dirigida a diplomats i llicenciats universitaris de qualsevol titulació.

La convocatòria es va fer publica el 9 de desembre de 2009 i pot ser consultada en la següent adreça electrònica:

http://www.uji.es/ocit/beques/invest/09120902.html.

El termini per a presentar les sol·licitud de les beques finalitza el proper dilluns 21 de desembre de 2009.

La falta de remat va deixar el Benicarló sense la victòria

text i foto VICENT FERRER

0 BENICARLO: Guillamón, Raúl Mora, Oscar, Javi Flos, Víctor Esbrí, Pitu, Raúl Martínez (Pepe., min. 86), Anta (Rubén, min. 64), Anayo (Kamal, min. 75), Hugo iMonti.

0 ACERO: Jorge, Chato, Iván (Carlos, min. 23), Salcedo, Moisés, David, De la Rosa (Rubio, min. 57), Guerra, Villa (Escrig, min. 46), Alcolea i Quico (An-gelo, min. 66).

ÀRBITRE: Crespo Sotodosos, delegació de Castelló, magnífica actuació. Va estar ajudat per Gutiérrez Fernández i Estévez Mora. Ensenyà targes als locals Raúl Martínez i Anayo; als visitantes Moisés i David.

INCIDÈNCIES: Unes 150 persones al Municipal Angel Alonso, en tarde plujosa, jugant-se sota la llum dels focus.

La millora del joc en l'equip benicarlando no es va traduir en gols al fallar el centre-davanter Anayo dos claríssimes ocasions perquè els tres punts es quedaren a casa.

L'Acero, ple de jugadors amb ofici, quasi mai va poder amb l'embranzida dels jugadors locals, als quals se'ls va veure amb major fons físic que en altres partits.

La primera part va estar bastant igualada, però les úniques ocasions de gol es van veure en l'àrea visitant, la més clara als vint minuts, amb una rematada d'Anta al que va respondre Jorge amb una gran aturada. Ja quasi al descans un xut des de fora de l'àrea de Pitu va eixir al costat del pal.

Després del descans va anar el Benicarló a més i va poder marcar en el primer atac, però Anayo va fallar clamorosament davant l'eixida de Jorge i va enviar el baló fora. No és va acovardir el conjunt cadufero i va seguir treballant per a arribar a l'àrea de l'equip visitant, i de nou Anayo va fallar altre gol cantat, després d'una gran jugada d'Hugo, rematava als núvols dins l'àrea menuda amb el porter descol·locat. L'única oportunitat de gol per als visitants, als 66, amb una bona rematada d'Alcolea, que va eixir fora per poc, ja que els benicarlandos van seguir dominant el partit. L'entrada del nou migcampista Rubén va donar aire a la medul·lar i a l'incansable Kamal, que a punt va estar de marcar després d'un centre de Raúl Martínez.

Al final injust repartiment de punts, amb el que el Benicarló segueix en zona de descens.

Dos nous equipaments

text i foto REDACCIÓ

L'esport a Benicarló està d'enhorabona. La ciutat compta amb dos nous equipaments que serviran per millorar les condicions de la pràctica de l'esport. D'una banda, s'han inaugurat els nous vestidors del Camp de Futbol Municipal, unes instal·lacions de 208 metres quadrats que donaran servei a vora 300 persones entre jugadors i tècnics del CD Benicarló, l'Sporting i el Futbol Base. Aquests últims seran els més beneficiats amb les noves instal·lacions, que inclouen quatre vestidors, una sala de calderes i dos magatzems per a material.

15 plaques solars generaran l'energia suficient per a l'aportació d'aigua calenta als 4 vestidors, que es distribuiran a través d'un acumulador de 2.000 litres. Paral·lelament, també s'ha instal·lat una caldera de gas amb un acumulador de 300 litres connectat a la xarxa de propà canalitzat per complementar les plaques solars. Es calcula que amb l'energia solar s'estalviarà fins a un 60% de la despesa de gas. Amb les noves instal·lacions es donarà plena operativitat al camp de futbol de gespa artificial. El pressupost d'execució de les obres ha estat de 157.495 euros.

Pel que fa a la Pista de Ciclisme, té una corda de 250 metres amb una amplada de 7 metres a la zona de rodatge i 3 metres a la zona d'espera. La inclinació és del 12% a les corbes i del 6% a les zones rectes. Al costat de la pista s'ha construït un magatzem de 30 metres quadrats per a guardar tot tipus de material. Aquesta pista ha estat una de les reivindicacions històriques dels aficionats a la bicicleta de Benicarló, que reclamaven una pista d'entrenament per preparar les diferents competicions. El pressupost d'execució de les obres ha estat de 138.723 euros. Tant la Pista de Ciclisme com els vestidors del Camp de Futbol Municipal s'han finançat a través del Fons Estatal d'Inversió Local.

CONCURS FINAL DE TEMPORADA DE L'ASSOCIACIÓ "AMICS DE LA MAR" DE BENICARLÓ

text i foto GREGORIO SEGARRA

L'Associació "Amics de la Mar" de Benicarló va tancar la temporada de competició amb la disputa, dissabte passat dia 12, de l'II Concurs del Pajarito, que va ser tot un èxit, tant pel que fa a la participació com a les captures, que van ser molt més nombroses que a l'edició de l'any passat.

Més de 20 embarcacions es van donar cita en el port benicarlando a les 08,15 h. del matí per a disputar el concurs que es va perllongar fins a les 12,00 h. Com passara en la 1ª edició, l'embarcació "RONSERA TRES", patronejada per Jorge Subirats, va fer honor a la seua condició de principal favorita i va revalidar el títol, si bé en aquesta ocasió va haver de recórrer al desempat amb una històrica de l'armada benicarlanda, la "FIDEL" de Vicente Lores, que va tornar pels seus furs, aconseguint la mateixa puntuació que els campions, però cedint el primer lloc al tenir la peça major 150 gr més menuda que la "RONSERA". En tercera posició va quedar la "HURACÄN" d'Isaac Franc, que signà una excel·lent temporada pujant de nou al podi. "NEW PIL" i "TINO DOS" també van realitzar un bon concurs, quedant a un sol punt del podi. Les tres primeres embarcacions classificades es van endur de premi un pernil i tots els participants, sense excepció, un lot de Nadal.

CLUB BALONMANO PUÇOL 22 – HANDBOL BENICARLÓ 25

text CLUB HANDBOL BENICARLÓ

En partit disputat dissabte passat a terres valencianes, l'equip benicarlando es va emportar la victòria gràcies, sobre tot, a la intensitat defensiva mostrada durant la segona part.

El partit es va iniciar, com ja va sent per desgràcia habitual, amb un equip cadufer que veia com el Puçol agafava una diferència de quatre gols en els primers deu minuts. És un aspecte que cal millorar, ja que quasi sempre ha tocat remuntar a les segones parts. La defensa 6-0 dels benicarlandos no era prou intensa, i l'equip local podia fer penetracions i llançaments molt còmodes. Amb tot i això, es va arribar al descans amb un desavantatge de només tres gols, la qual cosa deixava possibilitats de remuntada.

El descans va sentar millor als visitants, que va ajustar la defensa i fins i tot va poder iniciar contraatacs que van permetre fer gols fàcils. Així, quan faltaven quinze minuts, el CH Benicarló es va posar per davant al marcador fins a tindre un avantatge de quatre gols. Això va permetre disputar els darrers minuts amb la tranquil·litat necessària davant la defensa pressionant del CB Puçol, guanyant un partit que s'havia posat difícil a la primera part.

Amb aquesta victòria el CH Benicarló es col·loca en una còmoda setena plaça a la classificació, disputant el darrer partit de la primera volta al camp del Betxí, i a només dos punts de la quarta posició.

En declaracions després del partit, el porter Miguel Puerto va declarar que "hem guanyat amb molt d'esforç defensiu a la segona part i saber jugar els atacs claus. Esperem començar millor els partits, ja que sempre ens toca remuntar. A vore si acabem la primera volta amb una victòria que seria molt important per apropar-nos a la part alta de la taula".

Pel CH Benicarló van jugar:

Enrique Bayarri, Miguel Puerto, Míxel Senar (2), Fede Beltran (3), Àngel Mateo (3), Víctor Robles (2), David Escura (2), Miguel Irigaray (5), Jose Ruiz (6), Pau Soriano (2), Jesús Gonzàlez i Santi Casajuana

SANT ANTONI ESCALFA MOTORS

text REDACCIÓ

Benicarló celebrarà la festa de Sant Antoni Abat del 9 al 17 de gener. La cofradia encarregada d'organitzar-la, ha presentat el complet programa d'actes que conformen les activitats que commemoraran la festivitat del sant dels animals. I també presentava en societat a la Dama de l'entitat, un honor que enguany ha recaigut en Cristina Marín, filla de majorals i presidents de la cofradía, i família de loeros de tota la vida. Cristina, participarà activament en els actes que marcaran l'inici de la festa, com és la el.laboració de les coquetes en el Forn del Bisquerí els díes 2 i 3 de gener.

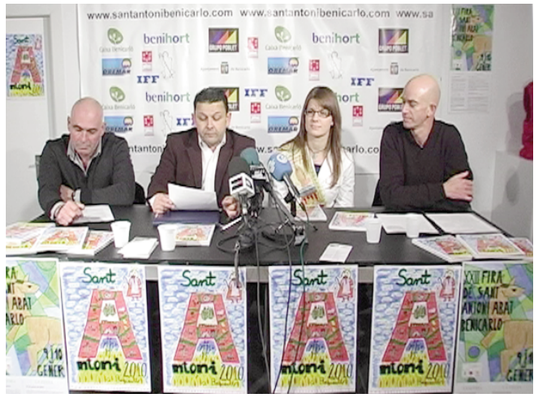

El següent acte que conforma el programa és la 23 fira, se celebrarà com és tradicional en l'avinguda Catalunya i s'inaugurarà el 9 de gener. Tot i que ve marcada per la crisi econòmica, els organitzadors confíen que els 250 llocs que s'oferten queden coberts. Al llarg d'aqueix cap de setmana, s'han programat una sèrie d'activitats paral·leles que tenen el seu punt fort en l'actuació de la gossa "Espurna", guanyadora del concurs nacional de gossos de rabera. El diumenge, la pilota valenciana, l'exhibició de doma lliure i els balls i música tradicionals de Benicarló, tancaran la fira.

Els dies grans de la festa seran, com és habitual, el 16 i 17 de gener. El primer d'ells es cremarà la tradicional foguera amb el dimoni en la plaça de Sant Bertomeu. A continuació, s'iniciarà la primera de les cavalcades, que recorrerà diferents carrers de la ciutat llançant les tradicionals coquetes del sant. Durant el recorregut, se li retrà homenatge a Pascual Bosch. Ja el 17 de gener, festivitat de Sant Antoni Abat, s'oficiarà la missa solemne en el seu honor, presidida pel bisbe de la diòcesi, Javier Salines. A continuació, tindrà lloc la benedicció d'animals i el lliurament de premis del concurs de lloes i dibuixos. A la tarda, la segona de les cavalcades posarà punt i final a la festa de Sant Antoni 2.010.

Benihort guanya el primer premi del Concurs d'Aparadors

text REDACCIÓ

La fruiteria Benihort de la plaça del Mercat Vell ha estat la guanyadora del primer premi del XV Concurs d'Aparadors de Nadal que organitza la Regidoria de Comerç.

Un dels aspectes més destacables d'aquesta edició ha estat l'elevada participació, ja que s'han inscrit al concurs 27 establiments, incloses dos empreses de la construcció.

Conveni per finançar un centre educatiu al sud-est de l'Índia

text REDACCIÓ

La Regidoria de Benestar Social i l'entitat Mans Unides Benicarló han signat un conveni de col·laboració per finançar un centre educatiu per a xiquetes a Kilacherri, al sud-est de l'Índia.

El projecte té com a principal objectiu millorar les oportunitats educatives de 173 xiquetes d'entre 11 i 17 anys, la majoria de les quals són òrfenes o pertanyen a famílies amb greus problemes d'adaptació social. El projecte consisteix en la construcció d'un nou centre i en dotar-lo d'equipament. L'Ajuntament aportarà 8.000 euros a aquest projecte, amb els quals es finançaran concretament la construcció i la fontaneria del centre.

La firma del conveni s'emmarca en les ajudes que l'Ajuntament destina cada any a projectes de cooperació internacional i que enguany han rebut una empenta considerable amb els diners que s'han recaptat a través de la subhasta solidària que Benestar Social va organitzar el passat mes de setembre amb la col·laboració de destacats artistes. Concretament, la subhasta va aconseguir recaptar 8.130 euros.

Contra la intolerància

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

15 – XI – 2009

Vaig amb un cert retard a veure "Ágora" la darrera pel·lícula d' Alejandro Amenábar. Sempre sóc reticent a tots aquells productes culturals que són molt promocionats, encara que penso que els productes culturals s'han de promocionar, contradiccions que un té. Avui és diumenge la tarda i penso que pot ser un bon moment per a anar a veure un *peplum,* fa tants anys que no en veig cap...La pel·lícula conta la història d'Hipatia, una dona que va viure al segle IV a Alexandria, sota el domini, en aquell moment, de l'Imperi Romà, era una gran matemàtica i es va avançar en els seus estudis sobre astronomia en molts anys a les teories que després desenvoluparien entre altres Galileu, Copèrnic, Kepler o Newton. Sembla que la idea inicial d'Amenàbar era reivindicar la figura d'aquesta dona, però la pel·lícula transcendeix el propòsit inicial per a transformar-se en una denúncia contra la intolerància. En els anys en què transcorre la història, Alexandria amb la seua famosa biblioteca, era un lloc que irradiava cultura, però l'ascens d'una secta cristiana violenta que a la pel·lícula s'anomenen els *parabolanos*, capgira la situació, i comença la persecució de tots aquells que no combreguen amb les seues idees, la ciència i la fe entren en conflicte, i el poder procura contemporitzar amb ells. Hipatia és assassinada perquè es nega a claudicar a la irracionalitat que prediquen. Amenàbar *suavitza* la seua mort, sembla que, en la realitat, Hipatia va morir espellada, com proposa un dels seus assassins, però amb la lapidació el director ens vol recordar que en moltes parts del món, encara avui moren, cada dia, dones lapidades. Han passat 1600 anys dels fets explicats a "Ágora" i el món segueix sent ben igual, la intolerància i la irracionalitat compten amb aliats poderosos al llarg i ample de tot el planeta, fan falta més pel·lícules com la d'Amenàbar.

6 – XII – 2009

Irène Némirovsky va nàixer el 11 de febrer de 1903 a Kíev, era filla d'un ric banquer jueu ucraïnès, Léon Némirovsky, educada per una institutriu francesa la seua llengua literària va ser el francès, encara que va parlar moltes llengües més. A causa de la Revolució russa la família va anar-se'n a Finlàndia, després es va instal·lar a França, sent ja una escriptora d'èxit el govern francès li va negar la nacionalitat. Per la seua condició de jueva el govern de Vichy la va detenir i va ser deportada a

Els Dies Gloriosos

Auschwitz on va morir a causa del tifus el 17 d'agost de 1942. L'any 1930 va publicar la seua novel·la de més èxit "Le bal".

Sergi Belbel ha adaptat aquesta novel·la al teatre, "El ball", que avui veiem al Teatre Nacional de Catalunya. L'obra presenta un enfrontament entre una mare i una filla, interpretades magníficament per la gran Anna Lizaran i per la extraordinària ballarina alcoiana Sol Picó, respectivament, actuant d'àrbitre Francesca Piñón. La senyora Kampf, la mare, ha passat en poc temps de la pobresa a l'opulència i vol organitzar un ball on convidar el bo i millor de la societat de la seua ciutat de la que ella vol formar part, però no vol ser eclipsada per ningú, per això no deixa que la seua filla Antoinette, de catorze anys hi assistisca. A partir d'aquest moment Belbel presenta la relació mare i filla com un combat de boxa, en la que aquesta darrera organitzarà un venjança contra la seua mare en la que a poc a poc anirà derrocant l'edifici que aquesta havia estat construint i acabaran submergides en les aigües brutes que les envolten, i ací és fonamental la bona escenografia de Max Glaenzel. Les tres actrius tenen el seu moment de glòria, Anna Lizaran pràcticament en tota l'obra, Sol Picó en el ball de la venjança i Francesca Piñón en la part final de l'obra on representa a una modista que fa veure a la mare el fracàs del seu muntatge i de la seua vida. Aquesta obra denúncia les falses aparences, però també mostra la tirania d'unes individus sobre les altres o els turments interiors que roseguen les persones. Una hora i vint minuts de teatre del bo.

El Saragossa, letal atacant

text i foto VICENT FERRER

2 BENICARLÓ AC: Chus López, Vadillo, Valença, Lolo, Chicho; cinc inicial; Genaro, Xapa, Juan, Pedreño i Paulinho.

5 SARAGOSSA: Abel, Rodrigo, Euler, Hugo, Crispi; cinc inicial; Sergio, Cor-vo I Marcos.

ÀRBITRES: Contreras Tejedor i Pérez Álvarez, del col·legi castellà-leonés. Ensenyaren tarja groga als locals Valença i Chicho; al visitant Rodrigo; expulsà per doble amonestació a Corvo (min. 34) i Marcos (min.34), este últim a la banqueta.

GOLS: 0-1 min. 6, Rodrigo. 0-2 min. 18 Corvo. 0-3 min. 19, Rodrigo. 0-4 min. 22, Euler. 0-5 min. 23 Víctor. 1-5 min. 25, Valença. 2-5 min. 36, Valença.

INCIDÈNCIES: Uns 1200 espectadores al Pavelló Municipal. Es guardà un minut de silenci per la defunció del pare de Franchi, tècnic del filial.

El Saragossa va jugar molt bé les seues armes i es va endur els tres punts de la seua visita al Benicarló Aeroport Castelló. Va marcar quan més dany podia fer i deixà el partit sentenciat poc després de començar la segona meitat.

Tots els intents dels jugadors benicarlandos van ser, en la seua majoria estèrils, atès que Abel va parar pràcticament tot el que li van disparar, encara que no va poder fer res davant les dues rematades del brasiler Valença. No obstant això els primers compassos van ser de total igualtat, amb els dos equips jugant les seues cartes, però els aragonesos movien millor el baló, a la recerca d'una escletxa en el sistema defensiu per ficar balons enverinats i així, a la tercera, Rodrigo va batre Chus López. Amb el gol el Saragossa va saber esperar bé als locals i utilitzar als seus millors jugadors per intentar guanyar l'esquena de la saga local, mentre que obligaven als locals a disparar des de lluny, ja que no arribaven balons a dalt amb garanties. Això, sumat que Genaro havia estat malalt, va restar potencial golejador. Mancant dos minuts, en un servei de banda, jugada de pissarra, amb un lleu toc, perquè Corvo sorprenguera amb un golàs. Un gol que va desequilibrar els locals, ja que després d'una pèrdua de baló Rodrigo marcava el tercer. A sobre, el local Vadillo estavellava una rematada al travesser uns segons abans del descans. A la segona meitat el Saragossa va sentenciar amb dues jugades en les quals el baló va volar des de la seua defensa, primer cap Euler, el qual, després de controlar marcava amb poc angle, i en jugada quasi calcada, Víctor, amb fortuna marcava el cinquè, després de donar en el pal i el rebot a l'esquena del porter Chus. Després del gol Miki va canviar al porter ja que el va veure enfonsat per certs comentaris des de les graderies. Igual que a la primera part, el Saragossa, amb avantatge, va cedir de nou el domini al Benicarló, que va jugar amb Paulinho avançat, com cinquè atacantt, però la poca mobilitat dels seus companys beneficiava el treball defensiu aragonès, d'ací que el porter brasiler haguera de disparar diverses vegades a gol, però el seu homònim Abel va seguir mostrant-se molt segur. Valença marcava un gol que obria una mínima esperança, però no era el dia afortunat, ja que un minut més tard Lolo rematava al pal, D'haver entrat potser el Saragossa haguera passat més dificultats. Van seguir els locals atacant, i els visitants intentaven eixir a la contra, però, fins i tot amb superioritat numèrica, no va haver forma de marcar. Quan Valença marca de falta directa quasi no restava temps, i encara així va tenir fortuna el Saragossa, doncs Paulinho i Pedreño van estavellar dues rematades al pal.

¡Y UN JAMÓN!

text **RODOLFO SERRANO**

PACO DELCASTILLO

Que el davanter centre del CDB, el nigerià o guineà Anayo, fallara tres ocasions claríssimes, imperdonables, d'aquelles de sortir al camp i pegar-li un carxot té la seua importància. No ho negaré. Que l'Acero se'ns emportara un punt per un empat immerescut a no cap gol, tampoc ho negaré, també la té. Que a hores d'ara per culpa dels nostres collons, amb els quals tenim el costum d'ensopegar a tothora estiguem ocupant una indigna plaça de descens, sí, també és important. I també ho és que el Vinaròs guanyara per zero a un contra el Benicàssim i estiga en posició de jugar la promoció per pujar.

Però sobretot, sobretot, a nivell personal el fet més marcadament transcendental d'aquest gelat i humit Benicarló –Acero va ser que els fats de la sort es van aliar amb una de les paperetes de la rifa que vaig adquirir a l'entrada i em tocara el pernil. No puc descriure l'emoció que es va apoderar del meu cos quan vaig comprovar que el xiquet que anava ensenyant el full amb el número afortunat -afotunadíssim- se'm acostar i em va mostrar aquell paper recent imprés amb el 1639. Un veí de localitat em va dir tu, el tens tu. Les mans del fred i de l'emoció -més del fred que de l'emoció- no encertaven a treure la cartera de la butxaca i menys encara a obrir el clic de l'apartat de les monedes, que és on sempre poso les coses de què no me n'he d'oblidar. Tremolós vaig estirar aquella tireta allargada i fràgil convertida de sobte en un tresor fabulós i li la vaig lliurar al tendre infant. Als pocs segons es va presentar el pare de la criatura, armat bucalment amb un havà de més d'un pam, i em va dir, ací tens, ha d'estar bo perquè el vam comprar ahir i si vols pots anar a la botiga i te'l canviaran. Em va donar amb solemnitat la funda negra amb el suposat pernil dins. Si feia dies que no em tocava el pernil Déu meu. La darrera vegada va ser al camp del camí la Mar, en un partit contra el Llevant. Si n'han passat d'anys i coses; aquells han estat a primera divisió i nosaltres a primera regional, aquells han estat moltes vegades a punt de desfer l'equip i nosaltres, també. Mentalment vaig fer un promig imbècil i vaig calcular imbècilment també que amb els diners invertits cada jornada en més de vint-i-cinc anys m'haguera pogut comprar més d'un navidul d'aqueixos del senyor Osborne. Siga com siga, el pernil enfundat era meu i era meu i me'l vaig posar com una reliquia al costat i vaig estar tota la segona part més pendent del meu trofeu que del partit.

Quan vaig arribar a casa, tot cofoi, exultant, vaig ensenyar a la dona i els xiquets el botí. Quin Nadal ens esperava! Això i un parell de llandetes de musclos escabetxats, l'estufa ben encesa i vinguen dies i ploguen pans. He de confessar -per què no?- que l'emoció va arribar a extrems de joia inversemblants gairebé patètics quan em van brollar les llàgrimes de tant de goig. Tant va ser així que la dona va dir-me que anara a traure el jamonero -aquell estri per encavir pernils i poder-los tallar amb certa seguretat per a la integritat física de l'usuari. Hi vaig anar coorent, li vaig llevar la pols i el greixum acumulats des de feia ni se sap quan i eucarísticament com feia el senyor Estellés amb els pimentons que es cruspia torrats amb oli, vaig desenfundar el pernil per tal d'ubicar-lo al lloc on seria trossejat i devorat en un tres i no-res. Vaig obrir amb parsimònia la cremallera, vaig esgallar els papers que embocallaven el presumpte cuixot i, oh, sorpresa, el que m'havia tocat no era més una modestíssima espatleta minúscula. Bé, tant s'hi val, igual ens la fotrem, no passa res que vaig dir.

El drama però es va fer palés en comprovar que allò no arribava més a un punt de subjecció del jamonero en qüestió. L'espatleta dins la funda i servidor tractant de cercar algun remei. Una corriola al sostre seria excessiu, si el tallem en dos trossos no conduirà gens, posar-lo tot a l'olla diràs que ens sap mal... Alguna cosa farem, tant de bo tots els maldecaps foren d'aquesta mida.

Ja n'hi ha prou, va. Dimecres dia 23 juguem al camp del Villafamés i després descansem fins passats els Reis. Que ens toque la loteria, no? Una vegada posats, qui sap.

La (ditxosa) ratlla del Terme

text JORDI MAURA

Si el nostre país acumula 300 anys de derrotes, la ratlla del terme és un cas a banda. Ella ha suportat en el darrer segle els governs d'una dictadura, d'un grup independent, d'un PSPV, d'un PP i d'un Bloc que ha ajudat a totes dues forces. Ha resistit i està com el primer dia.

En els últims anys ha estat una tònica en el vergonyós mapa de les incidències per fenòmens meteorològics, pluges i temporals. Aquesta setmana, una vegada més, ha tornat a quedar inundat. En anteriors legislatures del PP es parlava d'una U invertida. En l'època de Cuenca-Marcelino fins i tot es va plantejar eliminar aquest desnivell per baix de la cota zero omplint-lo de terra i igualant el passeig i l'asfalt de la ratlla del terme en pendent des de la nova rotonda.

Semblava que ara anava seriosament. L'alcalde Domingo va arribar a dir en roda de premsa que hi havien diners pressupostats per actuar sobre ella amb una obra que finançarien els ajuntaments de Peníscola i Benicarló. Ho semblava, però l'any acaba i, aquest any, tampoc. Què tindrà la ratlla del terme?

EVIDENTMENT

Evidentment que els del PP –ara els presidents autonòmics de la tal formació- no estan disposats a recolzar a Rodríguez Zapatero, en la seua política econòmica, per superar la crisi. És exactament –la política econòmica de Rodríguez Zapatero- una política de dretes, idèntica a la què impulsaria el PP des del govern: ajuts desproporcionats i incontrolats a la banca, recolzament empresarial indiscriminat i advertència als sindicats per la "flexibilitat" de l'ocupació, si no volen mals "majors". Recolzar a Rodríguez Zapatero? Això mai: els ha copiat el "model" als "populars" i damunt recolzar-lo?

De cap manera.

Marc Antoni Adell

ARA QUE TORNA NADAL

Fronteres

text JOAN HERAS

Joan Isaac, en una de les seves meravelloses i poc reconegudes cançons, explica molt bé com el temps passa i com anem sentint aquest degoteig de la vida i com,enfront del mar, contemplem l'espectacle impressionant de l'infinit i reflexionem sobre el temps. Aquesta cançó, més enllà de la seva bellesa, sovint és utilitzada –coma homenatge- pel mestre Puyal en les seves retransmissions del Barça a Catalunya Ràdio,especialment quan l'equip blaugrana té ben encarrilat un partit important i és bo que els minuts s'escolin cap al xiulet que marca la victòria. Però el fet és que en el món real,en el temps que marca el ritme de la nostra existència fora del rectangle de temps màgic d'un partit de futbol, la vida passa ben de pressa. I passa el temps, i passa i passa..., diu la cançó. I de seguida torna a ser Nadal.

Torna Nadal i comencem a esgotar el darrer full del calendari, aquell full que sempre té gust de neu i de fred i dies de festa. De seguida arribarà aquell personatge tan interessant que és l'home dels nassos –aquell home que té tants nassos com dies li queden a l'any que cada 31 de desembre passeja pels carrers- i encetarem un any nou, un any en què inaugurarem els dos dígits enlloc del solitari que fins aquest 9 hem anat gastant. I ben aviat, amb el nou calendari, també inaugurarem un any ple de commemoracions i de records i d'homenatges. Ara, però, quan arriba Nadal i encara ens queda un tram de 2009perper fer-ne temps viscut, és un bon moment per tancar amablement referències que ens han acompanyat durant aquests mesos i per deixar-les, encara que sigui en un segon pla de l'actualitat, en un racó de presències necessàries. En aquest sentit,aprofito les coordenades del calendari per recordar tres commemoracions que durant aquest gastat 2009 han marcat trobades, congressos, articles i records. Evidentment hi ha moltes efemèrides per recordar però en cito només tres.

Hi ha dues commemoracions que marquen fonaments essencials de la nostra cultura científica i de la nostra visió del món. Aquest 2009 hem recordat que ara fa només quatre-cents anys que el gran Galileu va construir un telescopi amb el qual va observar insistentment el cel i va poder confirmar la teoria heliocèntrica que unes dècades abans ja havia formulat Copèrnic. Sens dubte, Galileu és un personatge –per la seva obra, per les seves aportacions i per la seva vida-paradigmàtic i fundacional d'una visió racionalista que confia –potser excessivament- en el poder i la força de la nostra raó. Galileu no era un simple observador de la natura, de l'univers, sinó que era un interrogador d'aquesta i l'observava des de la reflexió, des de la voluntat de

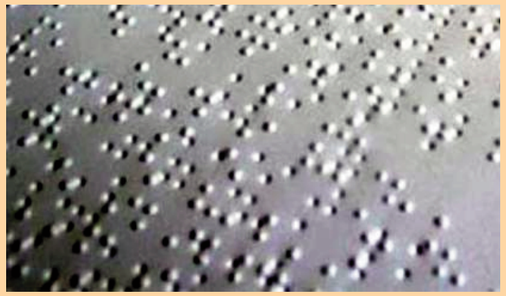

resoldre enigmes. El telescopi de Galileu és una joguina, un simple enginy de fireta si el comparem ambles bestiasses que avui ressegueixen les artèries de l'univers. Però sense Galileu avui no seríem el que som.

I sense les idees revolucionàries d'un Darwin que va exposar en el seu famós llibre publicat ara fa cent-cinquanta anys no ens entendríem prou com a espècie. La teoria de l'evolució va irrompre al món cultural del s.XIX com una autèntica dinamita contra els fonaments d'una concepció teocèntrica i d'autocomplaença de l'espècie humana. És coneguda la idea de les tres bufetades a la dignitat o orgull de l'espècie humana: la primera la dóna la teoria heliocèntrica que ens situa els terraqüis fora del centre excels de l'univers; la segona la dóna Darwin amb la seva teoria que defensa que només som una espècie animal més, simplement evolucionada molt significativament dins de la família dels primats; la tercera la donarà Freud tot afirmant que la nostra consciència no és res més que una petita part de nosaltres mateixos.

I la tercera commemoració que ara tanquem és la del bicentenari del naixement de Louis Braille. En algun altre moment d'aquest any ja n'he parlat, però és bo recordar a un home que va ser capaç d'enginyar un sistema que permet a les persones cegues llegir i escriure. La possibilitat de disposar d'un codi en el fons senzill –a partir de sis punts que formen les diverses combinacions per constituir les lletres, els números, els signes de puntuació, les notes musicals i els signes matemàtics- posa a l'abast de la mà la possibilitat d'accedir de manera directa als coneixements, a la cultura.

Ara que torna Nadal podem dedicar un brindis afectuós a la memòria de persones que han marcat història, que ens han fet una mica més humans. Quan encetem el nou calendari ja repassarem quins homes, quines dones, quins fets o enginys ens esperen per ser recordats durant el proper 2010.De moment, acomiadem-los tendrament, dediquem-los un últim record durant aquestes festes.

ve de la p gina anterior

enguany tampoc no ens el vam perdre els tafaners més desfeinats i, estalviant el bany diari del xiquet, el cap de setmana vam acudir a l'auditori a presenciar l'enèssima representació del melodrama religiós benicarlando. I anàvem amb bona predisposició però, la veritat, hi ha qui troba la cosa tan tova que ja només és capaç d'agrair les gracietes improvisades que els actors més llançats infiltren en un guió una mica ranci. De fet, des del fons de la sala vam poder vore com pesava figues el cap lluent d'un conegut ciutadà de casa bona.

Imprevistos 1

Però les funcions van tindre també emoció entre bastidors. A la primera representació va ocupar el lloc de mare de la cegueta una coneguda reportera de guerra que tan podem trobar dins d'una trinxera com, pel que s'ha vist, arrupida vora un pessebre. I hem de reconèixer que se'n va eixir molt dignament.

Imprevistos 2

Misteris sense resoldre. Diumenge, la sènia de Pau es va quedar sense parral perquè algú es devia pensar que aquells cobert de canyes només podia ser part d'una falla i que el seu lloc estava a Borriana. El que va passar amb les serpentines i el confetti pot ser siga més difícil d'explicar, però segur que l'equip d'investigació tafanero acaba per descobrir-ho... i si no, ja li tirarem les culpes a Cuenca. I és que a la mitja part de la representació de diumenge, no sabem si van ser els fantasmes de l'auditori o els xoriços amb peineta, però la sènia de Pau va quedar només... amb les columnes. El que va passar és que al descans de la representació del diumenge, quan es canvia l'escenari per muntar la sènia de Pau, els pals que formen el parral no apareixien... busca i rebusca per tots els racons, raconets i raconiuos de l'auditori. Tu els trobaràs? Ai, pobre Josep i pobra Maria, sense sostre que es van quedar... per una confusió fallera.

Imprevistos 3

A vore. Qui va donar permís el diumenge per obrir la porta de l'auditori a una entitat que no era l'Estel, que el tenia demanat per eixe cap de setmana? Qui va donar permís per emportar-se objectes que no eren de la seua propietat a persones que no eren de l'associació? I és que havia de passar: no pot ser aquest *totum revolutum* en què hem convertit el nostre patrimoni cultural. Per aquest camí, veiem la mare de la cegueta en el lloc de la Dolorosa, el Cristo de la Mar dient lloes dalt del carro de la música i la madrina del foc del Campanar dirigint la banda a la serenata de sant Bartomeu.

Imprevistos 4

Definitivament, la representació de L'Estel cal anar a vore-la en directe. Es cert que la fan per televisió però alguns detalls es perden. Quan diuen allò de "Aquest any a vore si ens toca la lotería", més o menys, alguns actors es van ficar unes ulleres fosques en al·lusió a... Pero aquesta segona part de l'escena només la van gaudir els assistents, perque a la televisió no van enfocar als de les ulleres en cap moment, tot i que les rises i els gestos apuntaven a que alguna cosa estava passant fora d'enquadrament. Potser al càmera li va agafar un apretó.

El públic, un clàssic

Una vegada més el respectable benicarlando es va comportar com ja és tradició: immutable. El personal, gelat, no va acompanyar amb *palmateo* ni la musiqueta de sant Antoni ni la del pasdoble *Benicarló*. Però bé, molt bé, és indubtable la cosa està consolidada i el fet de fer pujar tanta gent damunt un escenari té un mèrit molt gran.

Pernil o espatleta

Diu que n'hi ha un que sempre es queixa que o no li toca mai res i quan li toca, ho amaga. A un conegut ciutadà de casa bona, què dic de casa bona, de castell hauria de dir!, li va tocar el pernil de la rifa en el partit del Benicarló contra l'Acero. Bé, no era exactament un pernil, era una espatleta, embolicada en una xarxa d'aquelles de botella de conyac i que semblava una raqueta de tennis d'esquifida com era. Suposem que devia ser per pal·liar el fred que va fer durant el partit i la pluja que als que seien a la banqueta que hi ha davant la tribuna, que es va fer durant l'època de Xoco, els va deixar els peus gelats i xopets. Enhorabona!

Llums de vergonya

Ja sabem que Benicarló no és Vinaròs (ni ganes diria algun ressentit) i comprenem que la il·luminació nadalenca nostra haja de ser més modesta que la de la capital. Però tampoc no som les Ventalles ni cap llogaret d'aquestos. Els llums que s'han col·locat al carrer Pubill no els posarien ni a les Ventalles. Se'n donarien vergonya.

Ah, la font!

Acaben de fer un grup a facebook que es diu: *En Benicarló Tenemos La Fuente-Noria Más Fea y Más Cara Del Mundo!!!* No us ho perdeu.

El Benicarló 'underground'

text **LA COLLA DE TAFANERS**

Foscor televisiu

Ja la tenim ací. Ja ens ha arribat l'apagada analògica i ens han deixat amb aquesta pena de televisió digital que a cada dos per tres desapareix o comença a fer aigües. Tanta propaganda de la TDT eixa i resulta que ara per ara només tenim un nyap que ens deixarà a tots més a fosques que la nostra entrada al poble, ja siga per la via del (ser)vici o per la de la dels civils. I tot perquè a alguns polític, als que tan se'ls omple la boca amb això de les noves tecnologies, se'ls hi ha oblidat que el repatidor (amb "a", que amb "e" encara no ha arribat) que ens subministra el senyal televisiu és de l'any catapum i que calia canviar-lo abans que ens deixaren finalment a fosques. Però no, com sempre som el cul del món, si fem les coses, les hem de fer... rematadament malament..

Foscor televisiu (i 2)

I per cert, a més que som al cul del món, damunt, tota la informació, com no podia ser d'altra manera tenint en compte la nostra idiosincràsia, només l'hem rebuda en castellà. I és que sembla que ací seguim sent ciutadans de segona i, mentre a l'altra banda del Sénia reben la informació en la seua llengua, el català, nosaltres, sembla que com som ciutadans de xixa i nabo, no ens toca. En fi, que no tenim servei de traducció (tot i que només calia agafar la que ja tenien traduïda en català, que també l'entenem). Ja veiem perquè serveix firmar tants de protocols de suport al valencià... perquè després se'ls passen pel forro de l'entrecuix. Ja ho vam

dir, els protocols s'han convertit en protoculs. I a més sense TV3. Si la gent i l'ILP no ho remeien.

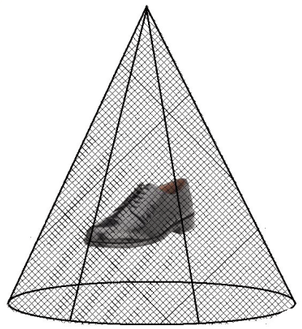

És curiós com es gasta els diners el nostre equip de govern en Nadal amb això dels "suposats" arbres nadalencs. A veure, ho diem perquè a les escoles han arribat una mena de gàbies, al fotomuntatge ens remetem (és el més aproximat que hem pogut aconseguir però s'hi pareix prou), que diuen, i suposen, perquè ningú els ha dit res, són, o intenta ser ser, uns moderns arbres de Nadal.

Arbre nadalenc

Recollons quin arbre de Nadal ens ha plantificat el nostre govern popular davant mateix l'ajuntament. No podrem dir que no ha arribat el Nadal, si senyor. Una mica més i necessiten un camió tràiler per portar-lo i una grua de les de debò per plantar-lo. Tantes garrotades que els hi van donar als del bipartit quan en van ficar un, també de veritat (fins que el van fer llevar), i ara, de sobte, estos del PP ens el fiquen... monumental. Com una falla. I no passa res! Tant ecologistes que se les donen i... . Quanta hipocresia. Esperem no li calen foc al final!

Gàbia nadalenca

És curiós com es gasta els diners el nostre equip de govern en Nadal amb això dels "suposats" arbres nadalencs. A veure, ho diem perquè a les escoles han arribat una mena de gàbies, al fotomuntatge ens remetem (és el més aproximat que hem pogut aconseguir però s'hi pareix prou), que diuen, i suposen, perquè ningú els ha dit res, són, o intenta ser ser, uns moderns arbres de Nadal. Els xiquets i xiquetes com tenen més imaginació que ningú ja han començat a trobar-li utilitat, uns els hi tiren papers dins, altres una mica de menjar i altres, els més agosarats, ja estan pensant en portals els pardals de casa i fer una mena de segon Jardí del Papagai. Si a totes les escoles ni ha un... ja tenim la ruta escolar-ecològica preparada. La sabata té dos lectures, la del que arriben a ser, de sabates, aquesta gent i la més coneguda... l'ha d'esperar que cante.

L'Estel del Collet

Al cap de setmana passat es va tornar a produir el miracle. Com haguera pogut escriure l'inefable Barbaflorida, per exemple: Cors i voluntats van unir-se en un acte... D'AMOR I CULTURA! L'estel del Collet,

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text **EL LECTOR**

Una setmana més ens trobem dins d'aquest espai per tal de fer una anàlisi de tot allò que va ser La Veu de la setmana passada. Hom podria pensar que aquesta pàgina dissecciona totes i cadascuna de les hipotètiques seccions que té -o hauria de tindre- aquesta publicació, amb una finalitat dubtosa. Això vol dir que realment no sé què és el que escric ni per què ho faig. Fins i tot podríem considerar com a dubtosa la necessitat que aquesta pàgina aparega setmana rere setmana amb una regularitat insultant per al nivell de les altres col·laboracions. Però la cosa està així i no es pot fer d'altre. Hom pot pensar que omplir aquest full és cosa fàcil perquè el guió ja ve marcat pel contingut de la setmana passada. Però no és així. Això no sempre és un avantatge i moltes vegades pot esdevenir un important entrebanc, perquè hi ha setmanes que ni m'agrada el que llegeixo ni em motiven alguns continguts. Però també comprenc que s'ha de publicar tot i que moltes vegades tampoc no estem per a fer una tria d'aquelles notícies que més ens agraden o més ens facen riure. Per això aquesta setmana m'estic enrotllant més del degut, ja que això de la variant de la tres-cents quaranta se'm fa pesat. Possiblement no seria així si jo fora un dels afectats per aquesta magna obra que ens ve de l'altiplà. Comprenc els afectats. Però també veig que tot s'acaba sempre al mateix lloc. El portaveu d'aquesta plataforma (?) diu que malgrat tot (tall de camins, divisió de finques, impacte visual, pèrdua de producció...) ells es conformarien si els pagaren les expropiacions a seixanta-tres euros el metre quadrat. Qui ha dit

que hi ha coses que no es poden pagar amb diners? A mi, particularment, aquestes declaracions em semblen extraordinàries i dignes de persones amb les coses clares i que saben per quina causa estan lluitant. Sempre la justícia i la dignitat de les persones i del terme municipal per davant de tot. Que és una vergonya tot el que està passant? Efectivament, això no ho posa en dubte ni la gallina caponata. Per això també caldria que, en aquest cas la justícia, digués alguna cosa al respecte.

Magnífica entrevista amb Àngel Fígols. Tot i que reconec que no he vist mai això de l'Alqueria Blanca, sempre que algú del poble triomfa, jo me n'alegro molt. Encara que siga a canal nou. M'ha agradat tant l'entrevista que ara miraré quin dia ho fan i posaré lo canal nou per tal de vore a un benicarlando.

Veig que els calijons no s'encanten i ells, que són molt pillets, també volen tindre el seu camp de golf. Ja se sap que avui per avui aquell que no té handicap no és ningú, i això els calijons ho tenen molt clar i no es volen quedar fora. Es miren a l'espill de Sant Jordi i pensen que ells no han de ser menys. Però amic, es veu que l'aigua que beuen els la enviem nosaltres. Això si que està bo. Ara haurem de regar el seu camp de golf amb la nostra aigua. Ara pregunto: algú entén una mica més als que estan en contra del transvasament de l'Ebre? Agradaria a la gent del poble donar aigua als calijons per a regar el seu camp de golf? Agua para todos.

Nou centre de salut per al 2010. Em jugo mitja pàgina que no el vorem a ple rendiment ni al dos mil dotze.

Els empresaris turístics de la comarca es separen dels castellonencs perquè aquells només es miren el melic i no fan cas als altres. Important descobriment. El que si que té mèrit és fer aquesta passa endavant.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ja me'n vaig adonant de l'efecte de "la roja", del "podemos" i del "somos la ñ". Encara que no ens ho semble, l'efecte espanyolitzador ens va entrant per les venes sense que ens adonem i poc a poc es va assentant entre nosaltres. Reconec que la "*Campaña* de Nadal" de la pàgina set m'ha arribat a l'ànima. Realment m'ha ferit i ara mateix m'estic llepant la ferida. Ai, quin mal.

EDITORIAL

Un esforç col·lectiu

713

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

Com qualsevol altre poble, el nostre és capaç tant dels individualismes més feroços com dels esforços col·lectius més audaços. Aquest últim és el cas de L'Estel del Collet. Que any rere any es repetisca l'immens treball que suposa muntar un esdeveniment nadalenc com aquest és un fet que parla molt bé del que som capaços.

Es pot dir que L'Estel és de tots perquè el calat popular de l'obra és major conforme passen els anys. No sabem si arribarem algun dia a l'antiguitat de "La passió d'Ulldecona", per ficar un exemple, però sí que és necessari seguir en l'obstinació. L'única manera de mantenir un esdeveniment fins que es vol convertir en una tradició és, paradoxalment, la renovació. Cada any s'estrenen rostres, personatges, actuacions i nous textos a L'Estel i, no obstant això, aquest no perd la seua essència.

Què faria falta perquè L'Estel es consolidara?

És la pregunta obligada si no volem trobar-nos amb altre cas com el dels premis Alambor, que per falta del suport institucional no va poder donar el salt cap a una rellevància més enllà de la local i comarcal. Cal defensar allò que es fa entre molts quan és una cosa positiva, perquè val molt més que la suma dels esforços individuals, els quals, per cert, tampoc són especialment reconeguts. Tenim exemples molt prop de com aprofitar els valors culturals actius que es generen en una ciutat i que aporten identitat i, a més, interès turístic i promocional.

Nosaltres posem el nostre granet de sorra per donar a conèixer L'Estel a Benicarló, però el pas més gran és missió d'uns altres. Esperem que alguna vegada es donen per al·ludits.

Carxofa I: Per als subscriptors, compradors i lectors de La Veu. És Nadal, i amb la carxofa us desitgem unes BONES FESTES.

Carxofa II: Per als lectors de La Veu, encara que no ens compren. És Nadal, i amb la carxofa us desitgem unes BONES FESTES.

Carxofa III: Per als que ni ens compren i ni ens llegeixen. És Nadal, i amb la carxofa us desitgem unes BONES FESTES.

Carxofa IV: I també per al els que ens censuren perquè prenguen vitamines democràtiques. És Nadal, i amb la carxofa us desitgem unes BONES FESTES.

L'Infern està ací baix

text NATÀLIA SANZ

Dec ser masoca, per que acostume a començar el dia amb els informatius de fons, acompanyant el borbolleig de la cafetera. Avui em desdejunava amb una sèrie de desgràcies que, si et pares a pensar, són per a posar els pèls de punta. Em sorprenc banyant la galeta en el cafè amb llet sense que em tremole el pols. Algun personatge cèlebre que ens deixa, l'estat de les borses, o els estralls de la meteorologia en el món sencer. Crec que en certa manera ens hem immunitzat contra tant de desastre. El cel crema sobre els nostres caps però nosaltres procurem no mirar "cap amunt", no siga el cas que ens caiga com temia Obélix. O era Axtérix?

L'infern no és un lloc metafòric al que van alguns després de morir. L'Infern està ací baix, plagat d'innocents que pereixen cremats per les flames de la nostra indiferència. Ella és, en realitat, la porta de l'infern... . Viuen sota el mateix cel... respiren el mateix aire i, no obstant això, les portes es van tancar per a ells. No caben en aquest món d'indiferència i egoisme. Escolteu el que escrivia Jin - S´hei en El llenguatge Secret *"I se sentia buida, amb tot en el seu interior convertit en un exquisit escut contra la possibilitat que la feriren, o l'abandonaren, o la traïren. Havia après a no preocupar-se massa per ningú. Preocupar-se per la gent conduïa al dolor. Era millor estar sola, aïllar-se en la seua torre de cristall i acontentar-se amb les deformades visions del món exterior refractades a través de les protectores muralles".*

Doncs en açò, per desgràcia, és en el que s'està convertint el nostre món. Maleïda globalització, que ens duu a apartar-nos de les nostres veritables arrels i a faltar al respecte a les nostres tradicions. I no fa falta mirar les desgràcies dels qui viuen a l'altre costat del planeta. Ens estem carregant el nostre entorn i les nostres relacions socials amb el veí del costat. Som capaços de contar en Internet que ens

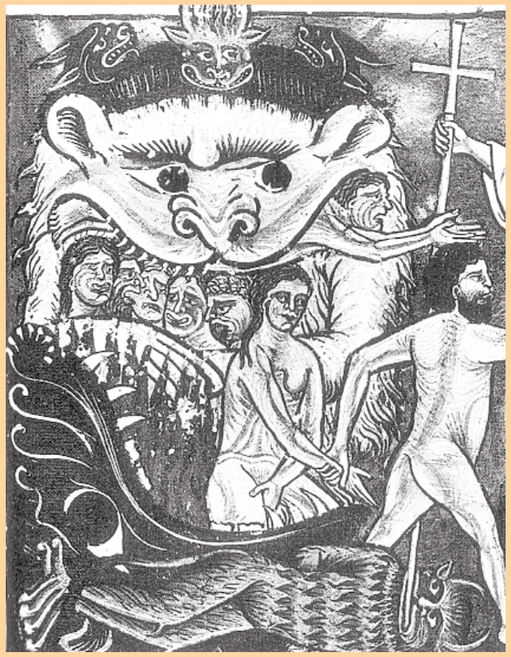

ha eixit un gra en el sobac, però ens ve just saludar al veí del quart quan ens el trobem a l'ascensor. Ja està bé, home, tornem a ser humans, a dir-nos bon dia, a donar les gràcies i a posar un somriure per davant, que costa molt, molt poc fer feliços als altres i a nosaltres mateixos.

Ja he deixat de fumar, considere que estic bé de pes, i el meu arbre creix frondós des de fa anys en la vella llera del Ric Turia. Ah, i he escrit un llibre. Així que el meu propòsit per a l'Any Nou és somriure més i millor. I acabe amb la qual considere una gran frase.

"De vegades sentim que el que fem és tan sols una gota a lal mar, però la mar seria menys si li faltara eixa gota." Ho va dir la Mare Teresa de Calcuta.

laveubenicarlo@terra.es

www.3x4.info

ASSOCIACIÓ CULTURAL LA FERAM BENICARLÓ

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport
ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA

COL·LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat
K&A PUBLICITAT

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport
DIPUTACIÓ DE CASTELLÓ